

DIUMENGE XXXI DURANT L'ANY (A)
Homília del P. Efrem de Montellà, monjo de Montserrat
5 de novembre de 2017
Mt 23,1-12

Qualsevol mestre, pare o mare de família, o qualsevol que hagi hagut d'ensenyar alguna cosa a un altre, sap que aprenem no tant d'allò que ens diuen, sinó d'allò que veiem fer. L'exemple típic és el d'aquell pare que li està fent un llarg sermó al seu fill sobre la importància de dir sempre la veritat, i mentre està parlant sona el telèfon; i sense pensar-s'ho li diu al fill: "Agafa'l. Però si és la tieta, digues-li que no hi sóc!". Salvant les distàncies, Jesús veia que amb els fariseus i els mestres de la Llei del seu temps passava una cosa semblant: deien, però no feien. I no és que el que diguessin no estigués bé; el que passava és que després no feien allò que predicaven. Actuaven per fer-se veure i ostentar, més que no pas per una convicció profunda del cor. Eren hipòcrites. Aquesta falta d'autenticitat dels qui anaven al davant, però, no era una cosa nova. Uns cinc segles abans de Jesús, com deia la primera lectura, el profeta Malaquies ja es lamentava dels sacerdots del Temple, que en aquell temps també feien de jutges. El problema era semblant: jutjaven de forma parcial, no eren honestos, i per culpa d'això la gent havia deixat de creure en Déu; perquè si el qui ha de donar exemple falla, tothom queda desorientat. Tant uns com els altres havien convertit les seves vides en un engany, una actuació (de fet, la paraula *hipocrités* en grec, vol dir actor). Però el pitjor era que comportant-se així, havien aconseguit enganyar-se ells mateixos. I quan un s'enganya a si mateix, surt de la realitat; i cada cop se li fa més difícil tornar-hi.

Però tot això no vol ser una lliçó d'història sobre el què passava en temps de Jesús. Encara que ens sembli que el món de la Bíblia ens queda molt llunyà, tot el que fa referència a les actituds humanes és encara ben viu i actual. I pels cristians, la nostra trobada setmanal amb el ressuscitat que es produeix sobretot a l'Eucaristia, és sempre una nova oportunitat per rebre de nou aquesta paraula, i acollir-la. Com cantarem al moment de la comunió, Jesús ens ensenya els camins que duen a la vida, i aquest diumenge ho fa alertant-nos contra la hipocresia: aparentar o dir coses que no sentim són actituds contràries a l'esperit de l'evangeli. I per això se'ns demana una actitud atenta. Avui som cridats a prendre amb interès aquesta crida, i fer-la vida en nosaltres.

Podríem pensar que tot això dels Mestres de la Llei i els fariseus, avui va per al clergat. Però siguem qui siguem, tots estem convidats a examinar si som honestos, o bé si per davant fem una cara i per darrera una altra. Sobretot si tenim una missió pedagògica, directiva, formativa, o qualsevol tipus d'ascendència sobre d'altres persones. Perquè només millorant nosaltres, ajudarem als qui tenim al costat. Per això és important que ens fixem en els altres elements que hi havia a les lectures d'avui. A la segona lectura llegíem l'exemple de St. Pau, que al contrari dels fariseus no havia posat al centre els interessos terrenals, sinó l'amor. I per això quan va arribar a Tessalònica no es va limitar a predicar, sinó que es va posar a treballar per no ser una càrrega per als altres. Com Jesús, era conscient que havia vingut a servir, i no a ser servit. Això va fer que rebessin la seva paraula com una revelació, i no com a paraules buides. El Salm també ens donava recursos: no ser ambiciós, viure sense pretensions, i –com un nen a la falda de la mare– confiar plenament en el què el Senyor ens ha donat, que és més del què ens pensem. La justícia de Déu va per uns camins diferents dels nostres, i per això Jesús acaba parlant d'humilitat: "humil" ve de *humus*, que vol dir "terra". Si el nostre cor és esponjós com la terra, sap acollir la paraula de Déu com una llavor, amarar-la i fer-la germinar, tot allò que surti de nosaltres anirà en aquesta línia. Respondre pacíficament a les ofenses, per exemple, és un signe d'haver fet fructificar els valors cristians. No hi ha pressa: el cor humil i conseqüent amb els valors eterns, és el que a la llarga serà enaltit. I, a la curta, quan truqui el telèfon... agafem-lo!

A l'altra banda sempre hi ha algú que vol alguna cosa, i l'altre sempre és el Crist a qui hem de servir.